

Kitab Daniel - Nomer Satus Sèket Enem

Nyingkap Wahyu Pungkasané Daniel: Perspektif Millerit babagan Kayektèn Nubuatan kanggo Jaman Saiki

Jeff Pippenger

2024-03-24

Kita wiwit nimbang wahyu pungkasané Daniel kanthi ngetrapaké prinsip kang diwakili déning Alfa lan Omega, yaiku yén Panjenengané tansah ngidhentifikasi pungkasan karo wiwitan. Mulané Belteshazzar, kang ing sajroning ayat kapisan saka wahyu pungkasané Daniel iku yaiku Daniel, uga bakal diwakili ing pérangan pungkasan saka wahyu kang padha iku. Kita wis ngidhentifikasi yén Belteshazzar makili umat prajanjiané Allah ing dina-dina pungkasan, kang mangertèni “chazon,” yaiku wahyu sajarah kenabian, kaya kang diwakili déning tembung “thing,” ing ayat kapisan. Wahyu sajarah kenabian iku yaiku “pitu wektu,” saka Imam likur nem, kang padha karo rong èwu limang atus rong puluh taun. Belteshazzar uga mangertèni “vision” ing ayat kapisan, yaiku wahyu “mareh” saka rong èwu telung atus taun, kang makili rawuhipun Kristus kanthi dadakan.

Ing pasal rolas, Daniel nggambarake gerakan malaekat kang kapisan lan uga gerakan malaekat kang katelu, awit kaloro gerakan iku padha netepi pasemon bab sepuluh prawan. Ing pasal rolas ana paling ora limang bebener kang dadi pérangan saka gerakan Millerit, kang makili bebener-bebener sing uga kudu dialami lan dimangertèni déning gerakan malaekat kang katelu. Kaloro gerakan iku padha netepi pasemon bab sepuluh prawan, lan para prawan kang wicaksana ing kaloro gerakan iku kaprentah supaya mangertèni kasunyatan nabi iku. Kaloro gerakan iku kudu mangertèni bebener nabi kang kapisan sing Miller dipandhegani kanggo ngenali, kaya kang kagambar ana ing “pitu mangsa” saka Imam rong puluh enem. Telung pengalaman lan pangerten liyané kang padha saajar iku kapacak ana ing sawetara ayat pungkasan saka pasal iku.

Lan wiwit wektu kurban saben dina dicabut, lan wewaton nistha kang ndadèkaké samuné katetepaké, bakal ana sèwu rong atus sangang puluh dina. Beja wong kang ngentèni, lan tekan ing sèwu telung atus telung puluh lima dina. Nanging kowé, lumakua ing dalanmu nganti tekan wekasané: awit kowé bakal ngaso, lan bakal ngadeg ing bagéanmu ing pungkasaning dina-dina. Daniel 12:11-13.

Umat kèri kagungané Allah ing kitab Wahyu nduwèni telung ciri kenabian kang utama. Wong-wong mau netepi pepakoné Allah, nduwèni pracaya marang Gusti Yesus, lan ngugemi Rohing Ramalan.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Tulisen: Begja wong-wong kang kaundang marang pasamuwan pésta pangantèné Sang Cempé.” Panjenengané uga ngandika marang aku, “Iki tembung-tembungé Allah kang sejati.” Banjur aku sumungkem ana ing ngarsané sikilé kanggo nyembah marang panjenengané. Nanging panjenengané ngandika marang aku, “Aja nglakoni mangkono: aku iki kancamu sami ngawula, lan klebu

sedulur-sedulurmu kang nduwèni paseksi bab Gusti Yésus: sembaha marang Allah: awit paseksi bab Gusti Yésus iku rohing ramalan.” Wahyu 19:9, 10.

Para pandhèrèké ajaran Miller mangertosi kanthi bener yèn “kang saben dina,” ing kitab Daniel nggambarake kapracayan pagan, lan yèn “wektu nalika kang saben dina” “dicabut,” yaiku taun 508. Nolak kayektèn iku padha karo nolak wewenang “paseksené Yésus,” kang “yaiku Rohing Ramalan,” awit Rohing Ramalan kanthi cetha netepake yèn para pandhèrèké ajaran Miller bener sajroning pangertené bab “kang saben dina.”

“Banjur aku weruh gegayutan karo ‘Daily,’ manawa tembung ‘kurban’ iku ditambahake déning kawicaksanané manungsa, lan ora kalebu ing teks; lan manawa Gusti maringi pangerten sing bener bab iku marang wong-wong kang nglairaké sesambat bab wektuné pangadilan. Nalika karukunan isih ana, sadurungé taun 1844, meh kabèh padha manunggal ing pangerten sing bener bab ‘Daily;’ nanging wiwit taun 1844, ana ing sajroning kabingungan, pamawas-pamawas liyané banjur dianut, lan pepeteng sarta kabingungan nuli ndhèrèk.” Review and Herald, November 1, 1850.

Para penganut Millerite mangertos bilih perlawanan kapir tumrap mungghipun kapausan dados kakuwasan ing taun 538 sampun dipunbusak ing taun 508. Para Millerite punika leres, nanging pangertosanipun winates. Umatipun Gusti Allah ing dinten-dinten wekasan, ingkang dipunlambangaken déning Belteshazzar wonten ing ayat kapisan, badhé mangertos bilih wiwit taun 508 dumugi 538 punika nggambaraken satunggaling periode kenabian ingkang dipunlambangaken déning tigang dasawarsa persiyapan wonten ing sajarah Kristus ingkang ndhisiki panguwaosipun nalika baptisanipun. Piyambakipun badhé mangertos bilih periode kenabian punika ugi nggambaraken periode kenabian saking 1776 dumugi 1798, lan bilih katiga periode punika sami nggambaraken wekdal panyegelan tumrap satus patang puluh sekawan ewu ingkang kawiwitan ing tanggal 11 September 2001, lan rampung ing angger-angger Minggu ingkang badhé enggal dumugi.

Ing pasal rolas, Daniel nggambarake para Millerit lan limang bebener sarta pengalaman wigati sing bakal diambali ana ing wong-wong sing diwakili déning Belteshazzar. Bebener lan pengalaman katelu saka para Millerit yaiku “pamawas sing bener ngenani ‘daily,’ ... Pangéran maringi ... marang wong-wong sing nglairaké sesambat jam pangadilan.” Nampik bebener mau tegese nampik tulisan-tulisané Ellen White, yaiku Roh Ramalan. Bebener lan pengalaman kapapat saka para Millerit, lan para utusan malaékat katelu, yaiku ramalan bab sewu telung atus telung puluh lima taun, sing diwiwiti ing taun nalika “the daily” dijupuk, yaiku ing taun 508.

Diwiwiti ing taun 508, sèwu telung atus telung puluh lima taun nuntun kowé tekan 1843, nanging ora mung 1843 waé, amarga ramalan iku sajatiné kanthi cetha netepaké dina pungkasan dhéwé saka taun 1843, awit ana pangandikan mangkéné, “Rahayu wong kang ngentèni, lan tekan marang sèwu telung atus telung puluh lima dina.” Tembung Ibrani sing dijarwakaké dadi “tekan,” yaiku “naga,” lan tegesé “nyentuh”, utawa “numpangaké tangan ing”. Mulané, tegesé ramalan iku, “rahayu wong kang ngentèni, lan” nyentuh utawa numpangaké tangané marang 1843.

Berkah saka ngentèni ing sajarah Millerit iku kagungan para prawan wicaksana kang ngalami kuciwa kapisan, nanging padha ngentèni wahyu kang katingal suwe. Nalika para Millerit ngentèni “wahyu kang katingal suwe” sajroning kayektening pasemon bab sepuluh prawan, lan Habakkuk pasal loro, padha oleh berkah. Ing mangsa kalambatan iku banjur padha weruh yèn wong-wong mau lagi nyukupi pasemon iku, lan yèn ing pungkasané wahyu iku bakal “ngandika”. Mangsa kalambatan lan kuciwané wong-wong mau adhedhasar pangenalan kang luput yèn rong èwu telung atus taun bakal rampung ing taun 1843, nanging satemené wahyu iku tumrap taun 1844. Kuciwané wong-wong mau adhedhasar pengalamané kang kawujud nalika taun 1843 rampung tanpa rawuhipun Kristus. Kuciwané mau, lan berkah kang diucapaké tumrap wong-wong kang sawisé iku milih ngentèni, kabèh mau adhedhasar dina pungkasan dhéwé saka taun 1843, kang “nyandhingi” utawa “tekan marang” 1844.

Pengalaman saka kuciwa kapisan, minangka panggeneping pasemon bab sepuluh prawan, dimangertèni lan kaulang ing wong-wong kang dipralambangaké déning Beltesyazar. Kayektèn lan pengalaman kaping lima kang bakal diakoni déning wong-wong kang dipralambangaké déning Beltesyazar yaiku yèn ing “pungkasaning dina-dina”, Daniel bakal “ngadeg ana ing bageané”.

“Daniel wus ngadeg ana ing pandumane wiwit segelé dicopot lan pepadhang kayektèn wis madhangi wahyu-wahyuné. Panjenengané ngadeg ana ing pandumane, nggawa paseksen kang kudu dimangertèni ing pungkasaning dina-dina.” Sermons and Talks, volume 1, 225, 226.

Golongan Millerit ngalami proses pasucèning kang katindakake lumantar tambahing kawruh sing asalé saka kitab Daniel nalika kitab iku kabukak segelé ing taun 1798. Wong-wong kang diwakili déning Beltshazzar bakal ngalami proses pasucèning kang katindakake lumantar tambahing kawruh sing asalé saka kitab Daniel nalika kitab iku kabukak segelé ing taun 1989. Wong-wong mau uga bakal mangertèni yèn kitab Daniel nduwèni ancas kang mligi ana ing panyegelané wong satus patang puluh papat ewu.

“Nalika Gusti Allah maringi sawijining wong pakaryan kang mirunggan kanggo katindakake, wong iku kudu jejeg ana ing bagean lan panggonane kaya dene Daniel, siyap mangsuli timbalanipun Gusti Allah, siyap nindakaké karsa-Nipun.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

Minangka tilas wong-wong Laodikia, wong-wong kang dilambangaké déning Beltshazzar bakal nyumurupi yèn lumantar kitab Daniel lan Wahyu, kang satemené iku kitab kang padha, kawangunan rohani pungkasan iku kaleksanan.

“Nalika kitab Daniel lan Wahyu luwih dipahami kanthi becik, para pracaya bakal nduwèni pengalaman religius sing babar pisan béda ... Siji prakara mesthi bakal dipahami saka panaliten tumrap kitab Wahyu—yaiku menawa sesambungan antarané Allah lan umat kagungané iku raket lan temtu.” The Faith I Live By, 345.

Minangka wong-wong sing biyèn kalebu Laodikia, wong-wong mau bakal wus nyadari kaanané minangka Laodikia, lan nyadari manawa kanthi rohani wong-wong mau padha mati kaya lebak kang kebak balung-balung garing; lan minangka wangsulan tumrap paseksi kang langsung ngenani kaanané sing mati lan ilang, wong-wong mau bakal nyadari kabutuhané supaya urip minangka prakara kang kapisan lan utama.

“Wiwité urip saleh kang sejati ana ing antarané kita iku kabutuhan kita kang paling gedhé lan paling ndhesak tinimbang kabèh kabutuhan liyané. Nggoleki iki kuduné dadi pakaryan kita kang kapisan.” Selected Messages, buku 1, 121.

Janjiné Kitab Suci yaiku manawa sapa waé sing ngupaya bakal nemu, lan Roh Suci banjur bakal nuntun wong-wong mau supaya mangertèni yèn kitab Daniel lan Wahyu iku sing ngasilaké kabangunan rohani sing perlu.

“Nalika kita minangka umat mangertos punapa tegesipun buku punika tumrap kita, badhé katingal wonten ing antawisipun kita satunggaling kawangunan ageng.” Testimonies to Ministers, 113.

Pungkasaning wahyu pungkasan Daniel, kados ingkang kawecak wonten ing pasal rolas, nedahaken pengalaman ingkang ngasilaken umat prajanjianipun Allah ing dinten-dinten pungkasan, kados ingkang dipunlambangaken déning Béltesyazar, wonten ing ayat kapisan saking wahyu pungkasan punika. Ing ngriku Daniel, ingkang dipunlambangaken minangka Béltesyazar, mangertos kalih wahyu punika, inggih punika wahyu internal babagan kalih ewu tigang atus taun lan wahyu eksternal babagan kalih ewu gangsal atus kalih dasa taun. Piyambakipun mangertos “prakawis” punika, lan “wahyu” punika. Piyambakipun mangertos wahyu chazon lan wahyu mareh. Piyambakipun mangertos pangidak-idakaning pasucèn lan wadya, sarta pamulihaning pasucèn lan wadya. Piyambakipun mangertos kalih wahyu Kali Ulai lan Kali Hidékel.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Pancen perlu ana panaliten kang luwih cedhak tumrap Sabdaning Allah; mligi kitab Daniel lan Wahyu kuduné diprayogakaké kawigatosan kaya sing durung tau ana sadurungé sajroning sajarah pakaryan kita. Bisa uga ana sawetara bab sing ora pati akèh kita kandhakaké gegayutan karo kakuwasan Rum lan kapausan; nanging kita kuduné narik kawigatosan marang apa sing wis katulis déning para nabi lan para rasul miturut ilhamé Roh Suci Allah. Roh Suci wis mbentuk sakèhé prakara, becik ing panyampèné wangsit mau, uga ing prakara-prakara sing digambaraké, supaya mulang yèn agen manungsa kudu ora katon, kasimpen ana ing Sang Kristus, lan supaya Pangéran Allahing swarga lan angger-anggeré kaagungkaké. Wacanen kitab Daniel. Eling-eling, siji-siji, sajarah karajan-karajan sing diwakili ana ing kono. Delengen para negarawan, pasamuwan-pasamuwan rembug, bala tentara kang rosa, lan sumurupana kepriyé Allah tumindak kanggo ngasoraké gumunggunging manungsa, lan ngglethakaké kaluhuran manungsa ana ing lebu...”

“Pepadhang sing ditampi déning Daniel saka Gusti Allah kaparingaké mligi kanggo dina-dina wekasan iki. Wahyu-wahyu kang didelengé ana ing sapinggiré Ulai lan Hiddekel, kali-kali gedhé ing Sinar, saiki lagi lumampah tumuju ing kasampurnané, lan sakehing prastawa kang wis dinubuataké bakal enggal kelakon.

“Gatekna kahanan bangsa Yahudi nalika ramalan-ramalan Daniel diparingake.

“Mangga kita ngladosi wektu luwih akèh kanggo nyinaoni Kitab Suci. Kita durung mangertèni pangandika iku kaya samesthiné. Kitab Wahyu kabuka kanthi dhawuh marang kita supaya mangertèni piwulang kang kaandhut ana ing jeroné. ‘Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokaké tembung-tembung wangsit iki,’ mangkono pangandikané Gusti Allah, ‘lan ngèstokaké samubarang kang katulis ana ing kono, awit wekdalé wis cedhak.’ Nalika kita minangka sawijining umat mangertèni apa tegesé kitab iki tumrap kita, ing antarané kita bakal katon sawijining kabangunan rohani kang gedhé. Kita durung mangertèni kanthi pepak piwulang-piwulang kang diwulangaké déning kitab iki, sanadyan wis ana dhawuh marang kita supaya nliti lan nyinaoni kitab iku.”

“Ing jaman biyèn para guru wis mratelakaké yèn kitab Daniel lan Wahyu iku kitab-kitab kang katutup, lan umat wis mbalèk saka kitab-kitab mau. Kere kang kanthi kaya-kaya dadi wewadi wis njalari akèh wong ora wani ngangkat, wis disingkiraké déning astané Allah piyambak saka pérangan-pérangan pangandikané. Jenengé dhéwé, ‘Wahyu,’ mbantah pratelan yèn iku kitab kang katutup. ‘Wahyu’ tegesé yèn ana sawijining prekara wigati kang dicethakaké. Kabeneran-kabeneran ing kitab iki katujokaké marang wong-wong kang urip ing dina-dina pungkasan iki. Kita lagi ngadeg ana ing papan suciing prekara-prekara suci, nalika kere wis kabukak. Kita ora kena ngadeg ana ing sanjabané. Kita kudu mlebu, dudu kanthi pikiran kang sembrana lan ora ngajèni kasucèn, utawa kanthi langkah kang kesusu, nanging kanthi pakurmatan lan wedi marang Allah. Kita saya nyedhaki wektu nalika ramalan-ramalan ing kitab Wahyu bakal kalakon....”

“Kita nduwèni pepakoné Allah lan paseksèné Gusti Yésus Kristus, kang dadi rohing ramalan. Permata-permata kang tanpa tandhing regané kapanggih ana ing pangandikané Allah. Wong-wong kang nliti pangandika iki kudu njaga pikirane tetep resik. Dheweke aja pisan-pisan nuruti napsu kang wis keblinger sajroning mangan utawa ngombé.

“Manawa padha nindakaké mangkono, pikirané bakal dadi bingung; padha ora bakal kuwagang nanggung aboting nyelidiki kanthi jero kanggo nemokaké tegesé prakara-prakara kang ana gandhengané karo adegan-adegan pungkasan sajroning sajarah bumi iki.

“Nalika kitab Daniel lan Wahyu luwih dipahami kanthi becik, para pracaya bakal nduwèni pengalaman kaagaman kang sapisan béda kabèh. Wong-wong mau bakal kaparingan pratandha-pratandha mangkono saka gapura-gapura swarga kang kabukak, saéngga ati lan pikiran bakal kasengsem déning watak kang kudu dikembangaké déning kabèh wong supaya bisa ngraosaké kabegjan kang bakal dadi ganjarané wong-wong kang

resik atiné.

“Pangéran bakal mberkahi kabèh wong sing kanthi andhap-asor lan lembah-manah ngupaya mangertèni apa kang kaandharaké ing Kitab Wahyu. Kitab iki ngemu prakara-prakara kang maknané agung tumrap kalanggengan lan kebak kamulyan, saéngga kabèh wong sing maca lan nлити kanthi tenanan bakal nampa berkah kang kaparingaké marang wong-wong ‘kang ngrungokaké pangandikaning ramalan iki, lan netepi samubarang kang katulisa ana ing kono.’”

“Siji prakara mesthi bakal dimangertèni saka panaliten tumrap Kitab Wahyu—yaiku yèn sesambetan antarané Gusti Allah lan umaté kuwi raket lan temtu.

“Ana gandhèngan kang nggumunaké kang katon antarané jagad raya swarga lan donya iki. Samubarang kang kapangandikakaké marang Daniel banjur dilengkapi déning wahyu kang kaparingaké marang Yokanan ing Pulo Patmos. Loro kitab iki kudu diteliti kanthi temen. Kaping pindho Daniel nyuwun pirsá, Nganti pira suwéné tekan wekasaning jaman?

“Aku krungu, nanging aku ora mangertos; banjur aku matur, Dhuh Gustiku, punapa pungkasanipun prekawis-prekawis punika? Panjenengané banjur ngandika, Lungaa, Dhanièl: awit tembung-tembung punika katutup lan kasegel nganti tumeka ing wekasaning jaman. Akeh wong bakal kasucèkaké, lan diputihaké, lan diuji; nanging wong duraka bakal tumindak duraka; lan ora ana siji waé saka wong duraka kang bakal mangertos; nanging wong wicaksana bakal mangertos. Lan wiwit wektu nalika kurban saben dina dijupuk, lan dipasang panggawé nistha kang ndadèkaké tandus, bakal ana sèwu rong atus sangang puluh dina. Rahayu wong kang sabar ngentosi, lan tekan ing sèwu telung atus telung puluh lima dina. Nanging kowé, lungaa ngantos tekan pungkasan: awit kowé bakal ngaso, lan bakal ngadeg ing pandumanmu ing wekasaning dina-dina punika.”

“Singa saka taler Yéhuda iku kang mbikak segelé kitab mau lan maringaké marang Yokanan wahyu bab apa kang bakal kalakon ing dina-dina wekasan iki.

“Daniel ngadeg ana ing pandumané kanggo nyangga paseksiné, kang kaségel nganti tekan wekasaning jaman, nalika pawarta malaékat kang kapisan kudu dipratelakaké marang donya kita. Prekara-prekara iki nduwèni wigati kang tanpa watas ing dina-dina pungkasan iki; nanging sanajan ‘akeh wong bakal disucekaké, lan digawe putih, lan dicobai,’ ‘wong duraka bakal tumindak duraka: lan ora ana siji waé saka wong duraka kang bakal mangerti.’ Pancen temen mangkono! Dosa iku panerak marang angger-anggering Allah; lan wong-wong kang ora gelem nampani pepadhang ngenani angger-anggering Allah, ora bakal mangerti marang pawarta malaékat kang kapisan, kapindho, lan katelu. Kitab Daniel kabukak segelé ana ing wahyu marang Yokanan, lan nuntun kita maju tumuju marang adegan-adegan pungkasan saka sajarah bumi iki.

“Apa para sadulur kita bakal ngélingi yèn kita urip ana ing satengahing bebaya-bebaya ing dina-dina pungkasan? Wacanen Kitab Wahyu gegayutan karo Daniel. Ajarna prakara-prakara iki.” Testimonies to Ministers, 112–115.

